

Φάνη Φαντέμη

# Τετράδια ποίησης

1<sup>ο</sup>



Έκδοση Περιοδικό «Δάφνη»  
Χίος 2011



Φάνη Φαντέμη

# Τετράδια ποίησης

1<sup>ο</sup>



Έκδοση Περιοδικό «Δάφνη»  
Χίος 2011

«Τετράδια ποίησης» 1<sup>ο</sup>  
Copyright 2011, Φάνης Φαντέμης, Περιοδικό «Δάφνη»

\*

Έκδοση: Περιοδικό «Δάφνη»

**www.dafninet.gr**

e-mail: info@dafninet.gr

\*

Φάνης Φαντέμης

e-mail: andriotis@web.de

\*

Σκίτσα εξωφύλλου: Μπάμπης Κοιλιάρης

\*

Υπεύθυνος έκδοσης,  
σχεδιασμός, σελιδοποίηση, εκτύπωση, επικοινωνία:

Βαγγέλης Ρουφάκης

Δαφνώνας Χίος 82100

Τηλέφωνο: 2271 078353 Κινητό: 6942 026026

e-mail: vroufak@otenet.gr

Τα ποιήματα αυτά είναι γραμμένα αρκετές  
δεκαετίες πριν σε καιρούς πολύ δύσκολους

## Ιφιγένεια

Ιφιγένεια, άδικα θυσιάστηκες  
στον ιερό βωμό.  
Τα πλοία που ξεκίνησαν απ' την Αυλίδα  
δεν έφτασαν ποτέ στην Τροία.  
Οι αγέρηδες που πήρανε ξανά,  
ήταν πάλι ενάντιοι κι η εκστρατεία,  
ναύαγησε καταμεσής του Αιγαίου.  
Το κάστρο της Τροίας έμεινε απάτητο,  
η Ελένη να απιστεί στην αγκαλιά του Πάρη  
κι ο Οδυσσέας ο πολυμήχανος,  
να ψάχνει ακόμα την Ιθάκη.

Κάθε εκστρατεία και μια Ιφιγένεια  
Κάθε πόλεμος και μια Ελένη

## Τύψεις

Τύψεις πολλές που πάντα έρχονται  
απρόσκλητοι επισκέπτες να σε βρουν  
τις νύχτες στο κρεβάτι.  
Τύψεις που σου θυμίζουνε επίμονα  
εκείνους τους ναυαγούς που ικέτευαν  
απάνω στη γυμνή σχεδία,  
τους ηττημένους που κάποτε χλεύαζες,  
τόσους επαίτες που εκλιπαρούσαν  
με ανοιγμένα χέρια ζητώντας  
μιαν ελπίδα και παράκαμψες.

Τύψεις για ήρωες που θαύμαζες  
γι' αγάπες βαθιά λησμονημένες  
που στέκονται μπροστά σου σιωπηλές,  
μαρμάρινοι κίονες αρχαίων θεάτρων.  
Τύψεις για ότι έκανες  
κι ότι παρέλειψες να κάνεις, πάλι τύψεις.

Η μεγαλύτερη σου τύψη είναι εκείνη,  
η όμορφη μα άπιστη ερωμένη  
που σκόρπισες για χάρη της,  
στα πέρατα του κόσμου τη ζωή σου.  
Κι άδικα έψαξες να τη βρεις  
και των αδίκων, άδικα, τώρα ψάχνεις  
τα θρύψαλά της να μαζέψεις.

Ο 20<sup>ος</sup> αιώνας, των μεγάλων επαναστάσεων,  
των μεγάλων προσδοκιών και της μεγάλης χίμαιρας

## Για ένα χαμόγελο

Περπατώ τις λευκές νύχτες,  
στους δρόμους της σιωπής και φωνάζω:  
—Αντρίκο, Γιάννη, Λευτέρη!  
Περπατώ στις νεκρές πλατείες  
της στοιχειωμένης πολιτείας  
και ψάχνω για ένα χαμόγελο.

Όρθιες ξιφολόγχες οι μνήμες,  
η σιωπηλή αιωνιότητα του χάους,  
ένα ποτάμι χρυσά αστέρια,  
εκατομμύρια έτη φωτός μακριά,  
δισεκατομμύρια γαλαξίες,  
η σκοτεινή ύλη,  
οι μαύρες τρύπες του σύμπαντος,  
η σκοτεινή ενέργεια.  
το λυπημένο φεγγάρι.

Κοιτάζτε την ομορφιά του χάους,  
στον καθρέφτη του ουρανού  
τα πρόσωπά σας,  
τη ζωή που τρέχει και σβήνει  
ζητώντας ένα χαμόγελο.  
Περπατώ τις λευκές νύχτες,  
στους δρόμους της σιωπής  
και φωνάζω τρέχοντας:  
—Ελευθερώστε εαυτούς και αλλήλους  
τα υπόλοιπα έπονται.

Πολύ βαθύς ο ωκεανός για να δω το πρόσωπό σου.

## Δέηση στην αδελφή

Είναι ένα σύννεφο λευκό η λύπη μου,  
που μέσα του λικνίζεσαι αδερφή.  
Απόψε θέλω να ανεβώ  
πάνω από τη λύπη και το σύννεφο  
πέρα από τους στενούς ορίζοντες  
που κλείνει η ματιά μου,  
ψηλά στους γαλάζιους ουρανούς.

Σου το λέω από την αρχή,  
εγώ δεν είμαι ποιητής,  
δεν είμαι τίποτα,  
να παραμείνω άνθρωπος θέλω  
και βυθίζομαι στη λύπη.

Σκληρή της ζωής η οδοιπορία  
ανάμεσα στις Συμπληγάδες  
ανήμπορος να ορθώσω ένα λουλούδι  
να σε γλιτώσω από το λιθοβολισμό.

Δεν κλαίγω τα χαμένα δάκρυα  
δεν έχω άλλα κι ούτε αίμα,  
περίσσεψαν οι προσφορές,  
άδειασε για σένα η ψυχή μου.

Ο άνθρωπος είναι όπως η θάλασσα.  
Βλέπεις την επιφάνεια, ποτέ το βάθος



## Προσδοκία

Άδικα περιμέναμε να ξημερώσει.  
Πίσω από τις γρίλιες του παράθυρου,  
βλέπαμε τ' αστέρια  
που πνίγονταν μέσα στη νύχτα  
με νοτισμένα μάτια.

Χρόνια που είχαμε χωρίσει,  
εκεί, στο μουράγιο των δακρύων  
που φιλιόμαστε και φεύγαμε  
με σκορπισμένες σκέψεις.  
Ραμφούσαμε τη σιωπή  
και τις πικρές μας θύμισες  
πίσω από το παγωμένο τζάμι.

Χειμώνας και τουρτουρίζαμε.  
Ψάχναμε να βρούμε τα χέρια μας,  
τις σκοτωμένες καρδιές των άλλων,  
ψάχναμε να βρούμε τον πλησίον μας  
και περιμέναμε να ξημερώσει.

Τα πλοία όμως της γραμμής,  
που έρχονταν και φεύγανε,  
ξεφόρτωναν μόνο νύχτες κι εμείς,  
πίσω από τις γρίλιες του παράθυρου  
βλέπαμε που πέφτανε τ' αστέρια  
και πνίγονταν στη νύχτα.

Σιγά σιγά χωνεύεται κι η πέτρα μέσα στο χρόνο

## ΣΤΟΝ ΑΦΑΝΗ...

Ήσουν χίλιες φορές καλύτερα θαμμένος  
στα βάθη της λησμονιάς  
άγριων θαλασσών και μαύρων πόντων,  
παρά εδώ που σε στήσανε  
στις πλατείες και τους δρόμους  
σαν ολυμπιονίκη να σε στεφανώνουν.

Γύρνα εκεί που ήσουν κρυμμένος,  
στην υγρή αφάνεια τόσων αιώνων.  
Να γέρνει η θάλασσα να σε φιλά,  
με τ' αφρισμένα κύματα της  
κι ο ήλιος με τις ακτίνες του,  
να φωτίζει το πρόσωπό σου.

Τώρα θα ανοίξουμε ένα λευκό βιβλίο,  
στα βάθη των ωκεανών, να γράψετε  
με τους αφρούς τα ονόματά σας,  
κι ο Ποσειδώνας με την τρίαινα  
θα χτυπήσει βαθιά της θάλασσας την κοίτη  
για ν' αναβλύσει μια πηγή από φως,  
η μνήμη σας, μέσ' τους αιώνες.

Οι μεγάλες προσφορές,  
μετά θάνατον τιμούνται

## Το Σαπιοκάραβο

Όλα σου καλά, μα σάπισαν στο χρόνο,  
άνθρωποι, λαμαρίνες - η κοινωνία,  
κάθε ταξίδι ρήγματα, βάψιμο, ματσακόνι,  
η γριά που τρεκλίζοντας στολίζεται  
αναστενάζει θλιβερά και μουρμουρίζει:  
«Πόσο γλυκιά και όμορφη είν' η νιότη».

Θυμήθηκα που γράφαμε μικροί,  
συνθήματα στους τοίχους  
μεσ' την καρδιά μας τ' όνομά της.  
Ύστερα σκορπίσαμε - όπου γης πατρίς,  
ο υγρός τάφος, η ματαιότητα,  
το σαπιοκάραβο ακόμα ταξιδεύει.

Είχες στολίσει τότε το κεφάλι σου  
με πράσινα στεφάνια κι έλπιζες.  
Τώρα μηδέν - η σκληρή ζωή,  
τα στεφάνια που πήρε ο άνεμος  
και σ' άφησε μονάχα τις ελπίδες...

Το απύθμενο θράσος της βλακειάς  
και το άπειρο της αμάθειας

## Νενικήκαμεν

Πολύ στα περασμένα θαύμασα,  
στα εφηβικά μου χρόνια  
τον αφελή Φιλίππιδη  
που έτρεξε από τον Μαραθώνα,  
να αναγγείλει στους Αθηναίους  
εκείνο το ανεπανάληπτο,  
νενικήκαμεν και ν' αποθάνει.

Εμείς τρέχουμε στη θάλασσα  
πάνω στα κύματα μια ζωή  
μας χτυπούν και τα χτυπάμε,  
αγώνας σκληρός και άνισος  
κι αν τελικά βγούμε νικητές  
επιστρέφουμε στα πάτρια εδάφη  
σκυφτοί και πάντα νικημένοι.

Καημένη Αρετή που έφτασες στην κορυφή περήφανη  
νηστική όμως και πάντα διψασμένη

## Μια θάλασσα λουλούδια

Δεν είναι λίμνη να στερέψει,  
ούτε ποτάμι να ξεραθεί,  
μια θάλασσα απέραντη είναι,  
η αγάπη μου για σένα.

Όταν ακούς τα κύματα να ξεψυχούν  
φιλώντας γλυκά το ακρογιάλι  
είναι τα δικά μου φιλιά  
αυτά που σου στέλνω από τα ξένα,  
μέρα και νύχτα με τις σιωπές μου.

Είναι χιλιάδες χιλιάδων οι σιωπές,  
οι αποστάσεις πολύ μεγάλες  
χιλιάδες μίλια μακριά  
χιλιάδες χιλιάδων κύματα.

Σου στέλνω μια θάλασσα λουλούδια.

Κάθε αφρός στα κύματα  
κι ένας καημός δικός μου.  
Κάθε καημός κι ένα λουλούδι  
χιλιάδες χιλιάδων οι καημοί,  
χιλιάδες χιλιάδων τα λουλούδια.

Η αγάπη δεν πεθαίνει, φωλιάζει όμως μέσα της  
ένας Οθέλλος και μια Δεσδυμόνα

## Χτίσε σκαρί απ' την αρχή

Πάρε τη δρυ, το έλατο  
και κόψε τα, γερά μαδέρια.  
Πριόνισε τα σκέλεθρα,  
τα σάπια πέταξε τα  
σκαρί απ' την αρχή να χτίσεις.

Αν έχει ξύλα αλύγιστα,  
με τους καημούς μαλάκωσε τα,  
φρεσκάρισε τα με όνειρα,  
με ελπίδες χρυσοπράσινες  
σκύψε και κάρφωσε τα.

Χτίσε σκαρί απ' την αρχή,  
αρμάτωσε τον εαυτό σου.  
σήκωσε άφοβα απάνω τα πανιά  
κι αρμένισε σε κόσμο και ντουινιά.  
Το μέλλον είναι τώρα πια, δικό σου.

Η άδεια κιβωτός που πλέει στα ρηγά  
και τα τρελά νεανικά μας όνειρα

## Τραβερσωμένοι

Απόψε πάλι τραβερσώσαμε  
στον κάβο της αδικίας. Μέσα  
η θάλασσα αχολολά χιλιάδων  
χρόνων πίκρες, που πλέκονται  
στα άρμενα παιάνας οργισμένος.

Μες στο τραγούδι του ωκεανού  
μην πεις να ξαποστάσεις, ίσκιο  
για μας δεν έχουν τα πλατάνια  
Άφησε λεύτερη την πλώρη σου  
τα κύματα να σπαθίζει, ενάντια  
στον άνεμο, στην μοίρα η ζωή σου  
Τραβερσωμένοι απόψε κόντρα  
στη θύελλα θα πάμε.

Τα μάτια της αυγούλας ρόδισαν.  
Κοίτα, γέρνει η ανατολή  
με το χαμόγελο στα χείλη.  
Η νέα μέρα θα μας βρει, πίσω  
απ' το караβοφάναρο που τρεμοπαίζει,  
στο λιμάνι της χαράς και της γαλήνης.

Η ξενιτιά είναι πικρή  
κι η θάλασσα φαρμάκι

## ΟΙ ΕΙΚΟΣΙ ΠΛΗΓΕΣ

Σου στέλνω το τελευταίο γράμμα μου,  
ένα από κείνα των αυτοεξόριστων,  
που πήρανε κιόλας το δρόμο της επιστροφής.  
Τα πέτρινα χρόνια, η επταετία του γύψου  
και τόσα άλλα πικρά και θυμητάρια,  
γίνανε κιόλας ένα εφιαλτικό παρελθόν.

Τώρα δε θα κουράζεσαι να ξαγρυπνάς  
διαβάζοντας τις μαύρες νύχτες  
εκείνα τα πικρά μου γράμματά.  
Θα ανταμωθούμε γρήγορα. Οι φίλοι,  
έλαβαν τις τελευταίες παραγγελίες.  
Μαζεύουν τις σκέψεις και τις αποσκευές,  
παίρνουν τα τρένα κι αναχωρούν.

Σε λίγο φεύγω κι εγώ. Θα 'ρθω  
χωρίς αποσκευές, με χέρια άδεια,  
με το φθαρμένο αμπέχονο της ξενιτιάς,  
που το φορούσα είκοσι χρόνια,  
κεντημένο με είκοσι πληγές,  
με είκοσι χιλιάδες διαψεύσεις,  
χωρίς να ξέρω αν επιστρέφω τελικά  
νικητής ή πάλι προδομένος.

Σεπτέμβριος 1974



## Αγωνίσου...

Σου στέλνω τη λύπη μου,  
για το Ναγκασάκι και τη Χιροσίμα  
και την οργή μου  
από τα Νησιά των Χριστουγέννων.\*  
Σου στέλνω την κραυγή μου  
με τα κύματα που ταξιδεύουν  
στους πέντε ωκεανούς  
και στις πέντε Ηπείρους.

Απάνω στην πέτρα της σιωπής  
μην στέκεσαι θλιμμένη,  
Ρενάτε, Μόνικα, Λουίζα,  
συντρόφισσες των ονείρων μου  
κι εσείς κεντήσατε τόσα άστρα  
στο γαλάζιο τέμπλο τ' ουρανού μας.

Ακούστε πώς παίρνουνε οι άνεμοι  
την αγωνία του κόσμου,  
πώς βοούνε οι λαοί  
στα «μαρμαρένια αλώνια».  
Ακούστε την κραυγή που δονεί  
τα στήθη μας κι αγωνιστείτε.

\* Τότε στα νησιά αυτά, η Γαλλία  
έκανε δοκιμές ατομικών βομβών

## Μη πεις ποτέ

Μην πεις ποτέ πως σ' εγκατέλειψα  
μην πεις ποτέ πως η ζωή δεν είν' ωραία.  
Τόσοι και τόσοι ήρθανε και φύγανε  
κι εσύ που κάποτε θα σαλπάρεις  
με άδεια χέρια θα φύγεις, τυλιγμένος  
στα κουρέλια της ανυπαρξίας σου.

Τόσα λουλούδια που πνίγονται γύρω,  
τόσα πουλιά που σέρνονται  
με τα φτερά τους γυριστά στο χώμα,  
μάτια έντρομα που εκλιπαρούν  
και σβήνουν στο σκοτάδι πεινασμένα.

Κάνε κάτι να κελαηδήσουν τα πουλιά  
κάνε κάτι να ανθίσουνε τα ρόδα  
μην πεις ποτέ πως σ' εγκατέλειψα,  
μην πεις ποτέ πως η ζωή δεν είν' ωραία.

Από τον έρωτα ξεφεύγεις  
από την πίστη, ποτέ

## Κύριε ελέησον

Ελέησον τους γυμνούς από ενδύματα  
τους μη έχοντας άρτον γνώσης.

Ελέησον κύριε, ελέησον.

Κραυγή βοώντος...

Κίτρινη ερημιά η εγκατάλειψη

Ελέησον κύριε τους πεφωτισμένους  
ακόμα με λίγο φως.

Οι ιδέες δοκιμάζονται  
και οι σωστές αντέχουνε στο χρόνο

## Νύχτα

Εδώ είναι νύχτα.  
Βαθιά, μεγάλη νύχτα  
κι αργεί να ξημερώσει.  
Καμιά κραυγή από φως.

Εδώ ακούς μόνο τα σκυλιά  
που αλυχτούν.  
Νύχτα... νύχτα.

Εσύ, φτωχός οραματιστής  
κέντησες άπειρα αστέρια  
στα όνειρα σου  
κι έγινες δυστυχής.

Ανάμεσα στη νύχτα και το φως,  
υπάρχει η συναίνεση της αμαρτίας

## Επείγον

Έλαβα τον καημό σας  
ελπίδες, πόθοι σας  
όνειρα απατηλά.

Σας στέλλω μ' ένα κύμα  
τα κουρέλια μου  
να κρύψετε τη γδύμνια  
που σας βασανίζει.

Χλόη για σας δεν άφησε ο σεισμός...

## Με τη γραφή του Μιχάλη Κατσαρού

Αντισταθείτε  
στον καλό εαυτούλη σας,  
στην υποταγή,  
στα κύματα που ορθώνονται μπροστά σας.  
Γκρεμίσετε τα τείχη που χτίσατε  
εντός, εκτός και γύρω σας,  
για ν' απελευθερωθείτε.

Αντισταθείτε στον Πρόεδρό σας,  
στους προεδρικούς  
και σε κάθε προεδρεύοντα,  
στον κομματικό σας γραμματέα  
και σε κάθε γραμματέα όπου Γης.  
Στους «Γραμματείς» και «Φαρισαίους»,  
αντισταθείτε.

Να προσέχετε τις καλομαμάδες  
που επωάζουν το αυγό του φιδιού,  
νταντεύοντας τους τρυφερούς βλαστούς τους.  
Τους ευσεβείς που κάνουν μεγάλες μετάνοιες,  
δωλίζουν τον κώνωπα και καταπίνουν την κάμηλον.

Να φοβάστε τους φιλήσυχους ανθρώπους  
που κλείνονται σαν τη χελώνα  
στο καβούκι τους και σωπαίνουν.  
Τη θάλασσα που λουφάζει να φοβάστε.  
Κι αν ό μη γένοιτο στη θάλασσα βρεθείτε  
ανάμεσα σε καρχαρίες πάλι αντισταθείτε.

Αντισταθείτε στους από έδρας και εξέδρας  
πύρινους λόγους της δεκάρας  
και στα μεγάλα λάβαρα  
που τα βαστούνε λάθος χέρια.  
Κι όταν θα βγείτε στο ταξίδι της ζωής,  
«να πάρετε νερό μαζί σας, γιατί,  
το μέλλον έχει πολλή ξηρασία»,  
όπως μας λέει κι ο Ποιητής.

## Σε στυλ Καβαφικό

Όταν θα ανοιχτείς στο πέλαγο  
μη βάλεις στο νου σου την Ιθάκη,  
πριν από σένα φτάσανε πολλοί  
και είναι βάρβαρα λεηλατημένη.

Να σαλπάρεις με πλήρη στο άγνωστο  
να δεις όμορφους τόπους  
λιμάνια μαγικά να προσεγγίσεις  
μα πάντα να έχεις κατά νου,  
τα πιο όμορφα που μείναν πίσω,  
τα πέρασες και δεν τα πρόσεξες.

Οι Λαιστρυγόνες και οι Κύκλωπες  
έχουνε τώρα πια πεθάνει,  
μα οι Σειρήνες παραμένουν ζωντανές  
παραπλανούν τους εύπιστους ακόμη.  
Από τις Συμπληγάδες πρόσεξε πολύ  
αλώβητος να βγεις όταν περάσεις,  
προορισμό να βάλεις τελικό,  
σε μιαν Ιθάκη, τη δική σου να γυρίσεις.

Ο αβάσταχτος πόνος της νοσταλγίας  
και τα δάκρυα της επιστροφής



## Μην κλαις.

Τώρα που ήρθε η ώρα του αποχωρισμού  
κι εγώ θα φύγω μακριά, μην κλαις,  
παράμεινε γενναία κι υπερήφανη  
ανεμίζοντας το υγρό σου μαντηλάκι.

Φύσηξε μόνο τις λύπες σου,  
να πνεύσει άνεμος γλυκός  
φορτωμένος εαρινή δροσιά  
και μια δέσμη ηλιαχτίδες  
να φέγγουν στην πορεία μας.

Τις χειμωνιάτικες νύχτες  
που θα 'σαι μόνη, μην ακουμπάς  
στο περβάζι των συλλογισμών  
κι άνοιξε τα παράθυρα της καρδιά σου  
να μπει μέσα η αστροφεγγιά  
με το γλυκό αγέρι των αναμνήσεων.

Το θλιβερό στον έρωτα είναι που δεν διαρκεί  
και το παρήγορο, οι γλυκές του αναμνήσεις.

## Τα βράχια

Θυμήθηκα τα μάτια σου,  
δυο δάκρυα απ' το κύμα,  
γαλάζια σαν τη θάλασσα.  
Και το πεζούλι που καθίζαμε  
σα γράφαμε στον ουρανό,  
με τ' άστρα το όνομα μας.

Κάποτε βλέπαμε τα κύματα  
που σπούσανε στα βράχια.  
Τα βράχια που στεκότανε  
υγρά, μπροστά στα κύματα,  
τα βράχια που σηκώσαμε στη ζωή,  
τα κύματα που σπούσανε στα βράχια.

## Διάλογοι...

Ιούδας:

Οϊμένα, οϊμέ

Περπατώ ξυπόλυτος στην έρημο  
πάνω από δυο χιλιάδες χρόνια  
φορτωμένος τα κρίματα αιώνων  
τις δικές σας αμαρτίες και εμού.  
Τα τριάντα αργύρια κρατώ σφιχτά  
της εσχάτης προδοσίας μου  
να σας τα επιστρέψω  
Γραμματείς και Φαρισαίοι  
και να ξανακρεμαστώ.

Χίτλερ:

Καμιά επιείκεια στους Εβραίους.  
Φωτιά και τσεκούρι. Άτιμη φάρα.  
Θανάτω θάνατον. Θάλαμοι αερίων.

Βούδας:

Μακάριοι οι απόβλητοι της κοινωνίας,  
οι αδύναμοι που δεν έχουν τίποτα.  
Αυτοί που υποφέρουν στη ζωή,  
αυτοί που είναι ένα τίποτα,  
όσοι γεννήθηκαν από ένα τίποτα  
και σ' ένα άλλο τίποτα πηγαίνουν.  
Μακάριοι οι πεινώντας και διψώντες  
οι μη έχοντες και μη κατέχοντες  
μακάριοι αυτοί που κερδίζουν τη Νιρβάνα.

Παλαμάς:

Εγώ τραγούδησα την πικραμένη σας ζωή  
με τη γλυκιά φλογέρα ενός βασιλιά  
κι έδωσα στο γύφτο το δωδεκάλογο,  
να φυσάει στο αμόνι του με στίχους  
μήπως κινήσει την ασάλευτη ζωή σας.  
Ξόρκισα κάθε κακό κι ύμνησα την πατρίδα.

Ιούδας:

Πάνω σ' αυτή τη νύχτα, θα πέσουν κι άλλες  
στα παλιά χαλάσματα θα πέσουνε καινούρια  
ο κόσμος θα γεμίσει σκοτάδι και στοιχειά.  
Το φως της μέρας πιο λίγο θα γενεί  
και το ψωμί θα λέγεται ψωμάκι.  
Οι πλούσιοι θα γίνουν πιο τρανοί  
και οι φτωχοί ακόμη θα φτωχύνουν.  
Γέρο Παλαμά. Ξεκούτιανες σκυφτός ολημερίς  
να γράφεις πάνω στ' άχρηστα χαρτιά σου.  
Μάθε πως η ζωή δεν πάει μπροστά  
με στίχους, αλλά, μόνο με μαχαίρι.

Παλαμάς:

Κι όμως εμάς φοβούνται οι τύραννοι  
την ποίηση, τους ποιητές, διότι,  
υπάρχουν στίχοι που κόβουνε  
καλύτερα κι από μαχαίρια.

Εσύ, παράδειγμα προς αποφυγήν,  
πούλησες στον ίδιο τον οχτρό σου  
για τριάντα αργύρια τη ψυχή σου.  
Την προδοσία πολλοί αγάπησαν  
τον προδότη ουδείς.

Ιούδας:

Γέροντα μη φωνάζεις τόσο  
οι μεγάλοι δεν εξευμενίζονται με λόγια  
απαιτούν υποταγή και όχι γνώμη,  
αυτοκτονούν πριν πέσει η λαιμητόμος  
όπως ο Εσσένιν και ο Μαγιακόφσκυ.

Χίτλερ:

Φωτιά, τσεκούρι στους Εβραίους όπου γης.  
Οι φούρνοι μου αποθηκεψαν τόσο λίπος,  
θα ανάβουν και θα καίνε στους αιώνες  
λαμπάδες του δικού μου πολιτισμού.

Ιφιγένεια	3
Τύψεις	4
Για ένα χαμόγελο	5
Δέηση στην αδελφή	6
Προσδοκία	7
Στον Αφανή...	8
Το σαπιοκάραβο	9
Νενικήκαμεν	10
Μια θάλασσα λουλούδια	11
Χτίσε σκαρί απ' την αρχή	12
Τραβερωμένοι	13
Οι είκοσι πληγές	14
Αγωνίσου	15
Μην πεις ποτέ	16
Κύριε ελέησον	17
Νύχτα	18
Επείγον	19
Με τη γραφή του Μιχάλη Κατσαρού	20
Σε στυλ Καβαφικό	22
Μην κλαις	23
Τα βράχια	24
Διάλογοι...	25
Περιεχόμενα	28



